

závadnějším, ježto obviněnému, jak sám ve svém vyjádření ze dne 14. března 1933 na oznámení Dr. Heřmana R-e připouští, byla známa zvyklost, že seznamy útrat při benevolenci soudu bývají někdy zakládány dodatečně a že proti takovému postupu svého odpůrce nevznesl nikdy námitek.

Snaží-li se obviněný ospravedlniti se poukazem na to, že v tomto případě nebyl zástupcem strany, nýbrž že byl stranou sám, zapomíná, že advokátní řád bez rozdílu, zda jde o spor vlastní či o spor strany advokátem zastoupené, ukládá advokátu, by při výkonu advokacie a i mimo svou úřední činnost dbal cti a vážnosti stavu. Neboť má-li tuto povinnost advokát ve sporu za svou stranu, musí ji zachovati i ve sporu vlastním, poněvadž ani ve vlastní věci nepřestává advokát býti advokátem (dis. 106). V důsledku toho nemůže na věci změnit nic ani poukaz stěžovatele na to, že jako procesní strana má pro sebe ustanovení procesního řádu (§ 54 c. ř. s.), zvláště když v tomto případě tomu, aby se na ono zákonné ustanovení odvolával, bránily okolnosti případu a ohledy na čest a vážnost stavu.

Čís. 233 dis.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, neupozornil-li advokát, přihlašuje u advokátní komory přijetí koncipienta, na to, že přihlašovaný je i zaměstnancem soukromé organizace, která ho platí a poskytuje mu kancelářské místnosti, a přečin podle § 13 lit. a) kár. stat., žádal-li tento koncipient o zápis do listiny kandidátů advokacie, zamlčev ono služební postavení u třetí osoby.

Příslušnost kárné rady, stíhati koncipienta pro vyloučení zápisu, nepomijí tím, že obviněný v době vydání kárného nálezu nebyl již advokátním koncipientem.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1934, Ds I 44/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněných do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 29. března 1934, jímž byli uznáni vinnými: Dr. Jiří P. přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, Dr. Oldřich Ch. přečinem ve smyslu § 13 lit. a) disc. statutu.

D ů v o d y:

I. K odvolání Dr. J. P-ého: Odvolání je nedůvodné. Kárný soud odvolací neshledává důvodu, by se odchýlil od stanoviska, jemuž dal nejvyšší soud výraz ve svém rozhodnutí ze dne 23. června 1933 č. j. R I 552/33. Na stanovisku tom nebyla by s to nic změnit ani okolnost tvrzená odvolatelem, že Jednota soukromých úředníků vyplácela sice Dr. Oldřichu Ch-ovi služné a sociální příspěvky, avšak z části a konto palmárního účtu odvolatele. Neboť i při zřeteli na onu okolnost zůstává

neotřesena skutečnost, o níž při uvažování věci hlavně a jedině jde, že Dr. Ch. nebyl ve své praktické právní činnosti v ý l u č n ě podřízen odvolateli jako advokátovi a že nekonal u něho praxi t a k ú p l n ě, jak to najmě §§ 8, 15 adv. řádu a § 5 odst. 5 novely k adv. ř. vyžadují. Dlužno dále plně souhlasiti s napadeným nálezem, že povinností odvolatele, když výboru advokátní komory oznamoval přijetí Dr. Ch-y do své kanceláře jako koncipienta, bylo, by ony zvláštní okolnosti, za kterých se přijetí stalo, výboru advokátní komory ohlásil, aby tento mohl posouditi, zda zápis do listiny kandidátů advokacie za oněch okolností lze povolití či nikoli. Odvolatel tak neučinil a tím porušil povinnost svého povolání, jež ho za všech okolností zavazuje k naprosté bezelstnosti a poctivosti ve svém chování.

Pokud jde o otázku subjektivního zavinění, zapomíná stěžovatel, že skutková podstata kárného přečinu, jímž byl uznán vinným, nevyžaduje zlého úmyslu na způsob hmotného práva trestního. Netřeba proto úmyslného porušení povinností advokátu zákonem uložených, nýbrž stačí i pouhá nedbalost (dis. 95, 101). Že si pak odvolatel mohl uvědomiti, že svým jednáním porušuje své povinnosti, dlužno vzhledem k jeho inteligenci a povolání pokládati za nepochybné. Neuvědomil-li si snad ráz svého počínání, mohlo se to státi jen proto, že neuvažoval o věci s pečlivostí, jíž bylo třeba a jež byla možnou, což k naplnění skutkové podstaty kárného činu po stránce subjektivní dostačí (nedbalost nevědomá). Nepoznání kárné trestnosti skutkové podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v trestním řízení (dis. 110). S hledisek těchto jeví se býti bezpodstatnými všechny vývody odvolatele, jimiž snaží se dovoditi, že jednal v dobré víře, zvláště, když při těchto svých vývodech vychází jednak ze skutečností, majících proti sobě formálně i věcně bezvadně zjištěný skutkový stav věci, jednak z právního stanoviska, jehož nesprávnost je očividná.

Pokud jde o kvalifikaci jednání odvolatelova za poškození cti a vážnosti stavu, brojí odvolatel proti něčemu, co v nálezu obsaženo není. V nálezu se nevyslovuje, že se výbor advokátní komory dověděl o celém stavu věci snad teprve na anonymní udání třetí osoby, nýbrž praví se v něm, že poměr mezi odvolatelem a Dr. Ch-ou došel k vědomosti třetích osob, což kárná rada dovozuje z anonymního oznámení, které bylo učiněno u výboru advokátní komory. V důsledku toho pozbývají půdy závěry odvolatelem z onoho nesprávného předpokladu činěné. Ta okolnost, že se odvolateli od komorního výboru nedostalo včas nějaké výtky neb upozornění, že výbor neshledává onen stav za správný, nemá významu pro přičítatelnost závadného jednání. Odvolání z výroku o vině bylo proto v obou směrech zamítnouti jako bezdůvodné.

II. K odvolání Dr. O. Ch-y: Nedůvodnou je procesuální námitka, že v době, když byl vydáván nálezn kárné rady, nepodléhal odvolatel pravomoci kárné rady a nemohlo se proti němu vésti jakékoliv řízení. Kárné zavinění odvolatelovo záleží v tom, že si vyloudil jako koncipient Dr. P-ého u advokátní komory zápis do listiny kandidátů advokacie. Prováděti kárné řízení a rozhodovati o takovém jednání přísluší podle ne-

pochybných předpisů §§ 4 a 13 a) discipl. statutu kárné radě advokátní komory a její kompetence a pravomoc k těmto procesuálním úkonům nepomíjí, i když snad v době vydání kárného nálezu obviněný nebyl již advokátním koncipientem. Že pak ustanovení kárného statutu, jakož i advokátního řádu sluší obdobně užití i na kandidáty advokacie, vysvítá ze stanovení § 3 kárného statutu.

Ve věci samé platí v podstatě to, co bylo řečeno ohledně spoluobviněného Dr. P-ého. Na tom, že se odvolatel jako kandidát advokacie nepřihlašoval sám, ale že ho přihlašoval Dr. P. nezáleží; stačí, že se tak stalo s vědomím a souhlasem odvolatelovým, jak to sám ve svém odvolání připouští. Poukaz odvolatelův na to, že advokátní komora nemá žádných námitek proti řadě advokátních koncipientů, kteří od advokáta nepobírají vůbec platu a nejsou pensijně pojištěni, musí zůstat mimo zřetel pro souzený případ, kde jde jediné o otázku, zda je tu zavinění odvolatelovo. I u odvolatele je a zůstává podstatou věci, že ve své praktické právní činnosti nebyl vylučně podřízen advokátu a že nekonal u něho praxi tak úplně, jak to advokátní řád žádá, nýbrž že byl zaměstnancem soukromé organizace, která ho platila, nahrazovala sociální a pojišťovací příspěvky a poskytovala mu kancelářské místnosti. Za tohoto stavu věci nemůže obviněného ospravedlniti, i kdyby rozsah právnických prací, které konal pro Dr. P-ého, byl sebevětší. Kárný nálezn uznal právem, že kandidát advokacie, který, jsa ve služebním postavení u třetí osoby, žádá o zápis do listiny kandidátů a zamlčuje toto své služební postavení, klame svým jednáním výbor advokátní komory, ježto předpokladem pro zápis do listiny kandidátů advokacie je takové služební postavení kandidáta u advokáta, jaké advokátní řád žádá a jak to bylo shora naznačeno. V příčině otázky subjektivního zavinění stačí poukázati k tomu, co bylo vyloženo u Dr. P-ého. Co do tohoto odvolatele posoudila kárná rada věc v každém ohledu bezvadně a bylo proto jeho odvolání o vině zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 234 dis.

Porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, uzavřel-li advokát vědomě smlouvu, kterou zákon (dvor. dekret ze 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.) zakazuje.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1934, Ds II 25/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 26. září 1934, jímž by odvolatel uznán vinným přečiny porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.